
Nebezpečné tajemství

Daphne kráčela po lesní cestě, když vtom zaslechla podivný zvuk. Ohlédla se, ale nespátřila nic neobvyklého. Pokrčila rameny a šla dál. Asi veverka, pomyslela si. Vtom se zastavila. V mělké vodě potoka stála volavka.

Dívka se mimoděk usmála. Nechápala, proč se velký brodivý pták vrací zrovna sem. Třeba se mu líbí zdejší krajina, pomyslela si. Nebo se tu cítí doma.

Z úvah ji vytrhl prudký úder mezi lopatky. Padla dopředu a praštila se do hlavy o zapomenutou kládu. V první chvíli se ani nepohnula. Byla ořesená a obcházely ji mrákoty. Zvolna jí docházelo, že ji někdo napadl. Chtěla se zvednout. Podařilo se jí dostat na kolena, ale pak ji někdo brutální silou srazil zpátky na zem.

Marně se bránila. Kdosi na ní ležel a byl moc těžký. Vzápětí ji hrubě převalil na záda.

Hrůzou třeštila oči na muže, který ji povalil a držel. Obličej měl zakrytý tmavě šedým šátkem a viděla z něho jenom oči. Nelítostné a kruté. Neměla tušení, kdo to je, a byla vyděšená k smrti.

Věděla, že nemá šanci mu uniknout, a začala se třást. Přesto se o to pokusila. Vší silou do něho strčila, ale muž se ani nepohnul.

Když ji popadl za krk, bezděčně se přikrčila, ale ani se nehnula. Bála se, že ji uškrtí. Místo toho jí roztrhl blůzu a sklonil se nad ní. Začal se lísat k jejím nadržům a pak do nich štípat. Vypískla bolesti. Okamžitě jí zacpal ústa rukou. Druhou jí nadzvedl sukni.

Daphne ztuhla strachy. Věděla, že mu neunikne. Tušila, co ji čeká. Pevně sevřela víčka a začala se modlit, aby ji nezabíjel, až s ní skončí.

Znásilnil ji.

A ne jednou. Opakovaně jí ubližoval. Rval ji vedví. Bolest se proměnila v žhavé šípy mířící všemi směry. Křičet nemělo smysl. Odvrátila hlavu, aby od něho byla co nejdál, a zatnula zuby. Nemohla se nijak bránit – jenom si alespoň v duchu zachovávat odstup.

Najednou násilníkův pohyb zrychlil, muž se třásl a lapal po dechu. Pak dlouze zasténal a přestal se hýbat. Padl na ni celou svou vahou a zvláčněl.

Daphne toho okamžitě využila a servalu mu šátek z obličejce. Hned nato šokovaně zalapala po dechu. Nevěřila svým očím.

Muž, který ji právě znásilnil, byl Richard Torbett, Julianův starší bratr. Daphne se nezmohla na slovo. Natolik byla otřesená tím, že jí ublížil někdo, koho dobře zná.

Torbetta našťvalo, že ho odhalila. Zbrunátněl zlostí.

Výhrůžně se nad Daphne sklonil a zasyčel jí do ucha: „Jestli to někomu řekneš, tak vás všechny zabiju! To vaše mrně i tvoji mámu! Znáš chlapy, kteří je za pár liber s chutí podříznou. Ani o mně necekneš! Rozumíš?“

Šok a čirá hrůza připravily Daphne o řeč. Zmohla se na pouhé přikývnutí.

Richard se zvedl a podíval se na ni. „Nezapomeň – nikomu ani slovo!“

Daphne zavřela oči. Slyšela, jak násilník mizí v křoví. Jistě, na cestě by ho mohl někdo potkat. Připadala si, jako by ji někdo ztloukl klackem. Ani se nepohnula a snažila se normálně dýchat. Doufala, že se jí tím vrátí síla. Pochybovala, že bude schopná dojít domů. Možná ani nevstane. Zpod zavřených víček vytryskly slzy a skutálely se po tvářích. Dál byla úplně bez sebe a nedokázala se na nic soustředit. Všechno ji bolelo. Věděla, že násilník se už nevrátí. Proč taky? Vždyť to, co chtěl, si už vzal.

* * *

Ucítila, jak ji někdo něžně hladí po tváři a stírá slzy. Někdo ji volá. „Lady Daphne, lady Daphne!“

Přinutila se rozevřít víčka a spatřila nad sebou cikánskou dívku. Klečela vedle ní a tvářila se znepokojeně.

„Genevro,“ vydechla a pokusila se posadit.

Dívka jí podala ruku, aby se o ni mohla opřít. „Pojďte, mylady. Ženou se mračna. Možná bude pršet.“

Daphne zatnula zuby a ztěžka se zvedla. Upravila si sukni a sako zapnula přes roztrhanou blůzu. Genevra jí podala klobouk, který jí spadl při po-

tyčce z hlavy. Potom se o cikánku opřela a vydaly se na zpáteční cestu. Na konci lesa se Genevra zastavila a dlouze se na Daphne zadívala. „Ošklivě jste upadla, mylady.“

Daphne na ni nechápavě zírala a mračila se.

„Upadla jste, lady Daphne. Nic jiného se nestalo.“

Daphne přikývla. „Upadla jsem,“ opakovala poslušně a v tu chvíli jí došlo, že Genevra útok viděla. Při tom pomyšlení se zachvěla a zděšením vykulila oči.

Cikánka přikývla a ukázala na dům na kopci. „Běžte, lady Daphne. Tam budete v bezpečí.“ Nato s úsměvem odběhla.

Daphne s pocitem vděčnosti sledovala, jak dívka odchází. Ani jsem jí nepoděkovala, že mě doprovodila, vyčetla si v duchu. Na druhou stranu se ještě nevzpamatovala ze šoku. Hrůza ji obcházela z vědomí, že ji napadl člověk z jejích společenských kruhů, aristokrat, který ji zná celý svůj život.

* * *

Genevra měla pravdu. Dalo se do deště. První kapky jí dopadly na čelo těsně předtím, než vešla do domu. Vyhnula se kuchyni i předním dveřím. Nechtěla, aby ji někdo zahlédl. Radši to vzala přes zimní zahradu, kam kromě matky skoro nikdo nechodí. A máti je dnes v Harrogate.

Sotva se ocitla ve známém prostředí, nevýslovně se jí ulevilo. Sama nechápala, jak se jí podařilo vystoupat do kopce, když stěží může chodit. Kdyby nebylo Genevry, domů by snad ani nedošla. Dívka ji po celou dobu držela a statečně podpírala.

Přešla ke schodišti, uprostřed kterého se musela na okamžik zastavit. Bolela ji záda a byla celá pohmožděná. Potřebuje horkou lázeň, aby ulevila zmučenému tělu. Taky se musí uklidnit a vzpamatovat. Vypořádat se s tím, co se stalo. Na každém kroku ji provázel strach a zděšení z toho, jaká krutost ji potkala.

Zhluboka se nadechla a pokračovala v cestě. Když se konečně dobelhala do chodby vedoucí k ložnicím, málem vrazila do DeLacy a Cecily. Obě děvčata nesla v náruči letní šaty a v patách jim šla Alice.

„Daphne!“ vykřikla DeLacy, když sestru uviděla. „Co se ti stalo? Vypadáš, jako by tě někdo protáhl křovím.“

Cecily se také tvářila užasle, ale neproněsala ani slovo.

Daphne pokleslo srdce. Rozpačitě mlčela. Nenadálé setkání ji zaskočilo. Byla plná lítosti a nevěděla, co říct. Mimoděk se přimkla ke stěně.

Alice se okamžitě ujala vedení. Ani jí neuniklo, v jakém zbědovaném stavu se Daphne vrátila, a vyděsilo ji to. Věděla, že je něco strašně špatně.

Otočila se k děvčatům. „Odneste ty šaty do krejčovské dílny, prosím.“ Usmála se na DeLacy. „A co kdybyste si hned nějaké vyzkoušela, mylady. Můžete spolu s Cecily rozhodnout, které vám nejvíc sluší. Za chvíli jsem u vás.“

Bez reptání jí vyhověly. Věděly, kdy se vyplatí mlčet, a nechtěly protahovat napjatý okamžik.

Daphne se šourala ke své ložnici, Alice pospíchala za ní. Jemně ji uchopila za loket a podepřela ji. Opatrně jí pomáhala do pokoje.

Zavřela dveře a zůstala zaraženě stát. Přirozeně ji zajímalo, co se přihodilo, a tak hledala způsob, jak se na to co nejtaktněji zeptat.

Ačkoliv se to Daphne snažila skrýt, Alice si všimla, že má roztrženou blůzku a na rameni rozpárané švy u saka.

Daphne se ozvala jako první. Roztřeseným hlasem zašeptala: „Něco se stalo.“ Nebyla schopná pokračovat. Otočila se a vyčerpaně klesla na židli. Třásla se po celém těle.

Vnímavé Alici nic neušlo. Viděla, že je dívka vyděšená, oči má vyhaslé, ústa rozechvělá, ztrápený výraz. Bylo jasné, že je v šoku, a Alice se neubráníla pomýšlení na to nejhorší.

Zaměřila se na detaily. Dcera pana hraběte se vrátila domů potřhaná a uválená. Na sukni a saku má skvrny od trávy i bláta. Dokonce se jí zdá, že vidí krev. V tu chvíli se jí sevřelo srdce.

Přistoupila blíž k dívce. „Potkalo vás něco zlého, že, lady Daphne?“ Když neodpověděla, dodala: „Mám pravdu, že ano?“

Daphne nemohla mluvit. Chtěla se uklidnit, ale zrádný třas ji neopouštěl. Ráda by se Alici svěřila už jen proto, aby se jí ulevilo, ale neodvážila se říct jí pravdu. Copak může, když jí Richard Torbett pohrozil, že nechá zabít Dulcie a matku? Stačilo si na to vzpomenout a do očí jí vhrkly slzy. Usedavě se rozvzlykala.

Alice se k ní vrhla, poklekla u jejích nohou a vzala ji za ruce. „Lady Daphne, jsem tady, abych vám pomohla. Klidně se vyplačte. Neduste to v sobě. Slzy vám pomůžou zbavit se napětí.“ Sáhla do kapsy a podala dívce čistý bílý kapesník. Chtěla ji utěšit a poskytnout jí veškerou možnou podporu.

Zvedla se a pro jistotu zamkla dveře, aby se ujistila, že budou mít tolik potřebné soukromí. Trpělivě čekala, až se dívka vypláče. Nakonec si Daphne otřela oči a napřímila se. Podívala se na Alici. „Upadla jsem a...“

„Nic mi neříkejte, mylady!“ zarazila ji švadlena. „Nechci nic vědět. Vůbec nic.“ O něco tišeji dodala: „Nechte si to pro sebe. Nikomu ani slovo. Rozumíte?“

Daphne na ni překvapeně pohlédla. „Ano.“

„V tomhle domě nesmíte nikomu věřit. Za žádných okolností.“

Svým prohlášením dívku zmátla. A taky trochu vyděsila.

Alice si toho všimla a pohotově ji vzala za ruku. „Spolehnout se můžete jenom na rodiče. A na mě. A taky na Waltera a Cecily. Jsme Swannovi a vždycky vás ochráníme.“

Daphne chápavě přikývla a v očích se jí objevila úleva.

„Naši předci vám před dvěma stovkami let slíbili věrnost a nikdy neporušili slovo. Prosím, zopakujte si heslo vašeho rodu, lady Daphne.“ Alice natáhla pravou ruku a sevřela ji v pěst.

Daphne položila pravou ruku na Alicinu pěst. „*Loyaulté me lie*,“ pronesla francouzsky.

„Věrnost mě zavazuje,“ opakovala Alice anglicky a levou rukou zakryla pravačku Daphne. Ta učinila totéž. „Jsme spolu spojeni až na věčnost,“ pronesly dvojhlasně.

Po chvíli mlčení ruce svěsily a poodstoupily od sebe. „Myslím, že byste se měla svléknout a dát si horkou koupel,“ navrhla tiše Alice. „Uleví se vám. Chcete pomoci?“

„Ne, děkuji, není třeba. Já to zvládnou,“ vyhrkla Daphne.

Alice chápala, že touží po soukromí. „Dejte mi svůj klobouk, prosím.“

Dívka jí vyhověla. Potom vstala a odběhla se ke koupelně. V hlavě měla příšerný zmatek.

„Vezmu si vaše věci domů,“ vysvětlovala Alice. „Vyperu je a zašiju. Nikdo nic nepozná.“

Daphne se zarazila a otočila se k ní. „Ale...“

„Žádné námitky, prosím. Nemůžeme připustit, aby je našla některá ze služek.“

Dívka přikývla. Uvědomila si, že má Alice pravdu.

„Teď musím odejít do krejčovské dílny a ukojit zvědavost našich malých slečen. Mimochodem, kde jste upadla, lady Daphne? V lese?“

„Ano,“ přikývla dívka a polkla.

„Zamknu za sebou, mylady. Jestli teď něco nepotřebujete, tak aby vám sem bez varování někdo nevpadl. Za chvíli jsem zpátky.“

* * *

Je Daphne v pořádku?“ starala se DeLacy, sotva Alice vstoupila do jídelny.

„Ano, je. V naprostém,“ usmála se Alice a dodala: „Růžový šifon vám náramně sluší, lady DeLacy. Myslím, že jste právě našla šaty na první jarní večírek. Co ty na to, Cecily?“

„Souhlasím, mami. Tahle barva jí jde náramně k pleti a je to příjemná změna. Modré už bylo dost.“ Cecily se rozesmála. „V téhle rodině se snad ani jiná barva nenosí.“ Podívala se na DeLacy. „Promiň, Lacy, ale je to tak.“

„Ano, já vím. Prateta Gwendolyn tvrdí, že jsme nudní a bez fantazie. Kdyby bylo po jejím, všichni bychom chodili v purpuru, protože je to barva králů. Pořád se diví, proč trváme na tom, aby nám šaty ladily s očima.“

Alice se neubránila smíchu. „Tímhle se ohání, co si pamatují.“

DeLacy se roztočila a šifonová sukně se vnesla do vzduchu. „Předpokládám, že Daphne v lese upadla. Víím, že šla za Julianem do Havers Lodge. Chtěla mu říct, že může pozvat svou snoubenku na letní ples. Nazpátek zřejmě pospíchala, aby ji nechytila bouřka, zakopla a sekla sebou.“

„Přesně tak se to stalo,“ zamumlala Alice, která se v duchu okamžitě zaměřila na Torbettovy. Věděla, že hraběcí pár nikdy moc netěšilo, že se jejich dcera přátelí s Julianem. Báli se, aby se ti dva do sebe nezakoukali. Naštěstí k tomu nedošlo. Julian toužil po kariéře vojáka a pro Daphne nikdy nebyl víc než kamarád.

Jejich vztah byl čistě platonický. Daphne odmalička snila o tom, že se jednou provdá za syna vévody. Není divu. Hrabě si to velmi přál a nijak se tím netajil.

Podle Alice je na Torbettových něco divného. Příliš si zakládají na nóbli chování a rozhodně nejsou tak bohatí, jak se tváří. Hanson tvrdí, že jsou samá faleš a přetvářka. Navrch huj, vespod fuj.

Na druhou stranu Hanson je trochu snob a na lidi bez titulu pohlíží spatra. Přesto na jeho slovech něco je.

Alice přeběhla pátravým zrakem po ramínkách se šaty. Usoudila, že všechny se pro DeLacy dokonale hodí. I pro Daphne vybrala správně, když

už jsme u toho. Podala DeLacy plesovou toaletu ušitou z taftu barvy medu. „Myslím, že tahle bude ta pravá.“

Přerušilo ji zaklepání. „Dále!“ zvolala. Walter strčil hlavu do dveří. „Nerad vás ruším, dámy, ale jeho lordstvo zve slečnu DeLacy na odpolední čaj. Právě dorazila lady Gwendolyn. Čekají na vás v pracovně.“

Alice přikývla a zvolala: „Jistě, odpolední svačina! Měla byste si pospíšit, DeLacy.“ A já bych měla dohlédnout na Daphne, blesklo jí hlavou. Předala šaty Cecily a pospíchala za manželem.

Na chodbě se do Waltera zavěsila. „Už se hraběnka vrátila z Harrogate?“

„Ne. Nebude zpátky dřív než za hodinu nebo dvě.“

„Uvidíme se doma,“ zamumlala. Scházeli po schodech o patro níž. Walter jí s úsměvem stiskl paži a pak se rozešli. DeLacy mezitím pospíchala po hlavním schodišti za otcem.

Alice odemkla dveře Daphneiny ložnice, vstoupila dovnitř a zase za sebou zamkla. Daphne nikde neviděla, zato si všimla oblečení úhledně složeného na židli. Šla si je prohlédnout. Blůza byla ošklivě roztržená, ale dá se sešít. Sako je na zádech ušpiněné od trávy a bláta. Nejhuř dopadla sukně, ale i ta se dá vyčistit.

Znovu oblečení pečlivě složila a zvedla spodničku. Byla na ní krev a jakési vlhké fleky. Alice k nim opatrně přičichla a pak se znechuceně odvrátila. Právě se potvrdily její nejhorší obavy. Lady Daphne přepadl v lese muž, o tom není pochyb. Znechuceně spodničku složila a zastrčila ji pod ostatní oblečení. Zavrtěla hlavou.

Unaveně se sesula na židli. Na hrudi jako by jí tížilo olověné závaží. Ten, kdo je schopen ublížit nevinné sedmnáctileté dívce, by zasloužil zmrskat bičem. Co když některý z hajných nebo zahradníků něco viděl? Walter se bude muset zeptat lidí pracujících venku, jestli nezahledli něco podezřelého.

Dveře se otevřely a z koupelny vyšla lady Daphne, zahalená do županu. Statečně povytáhla koutky úst, ale úsměv jí dlouho nevydržel. „Doufala jsem, že obličej mám v pořádku, ale tady na lícní kosti jsem objevila modřinu.“ Ukázala na postižené místo. „Jak to vysvětlím rodičům, paní Alice?“

Švadlena vyskočila, aby si ji prohlédla. „Není to tak zlé, lady Daphne. Podle mě to spraví trocha pudru a růže. Přece jste upadla. Když člověk zakopne v lese, snadno se udeří do tváře o kámen, klacek nebo vystouplý kořen. To se dá lehko vysvětlit. Co zbytek těla, mylady?“

„Nic zlomeného, jenom pár modřin. Viděla jste DeLacy a Cecily?“

„Ano, byly se mnou v krejčovské dílně. Řekla jsem jim, že jste zakopla a upadla. DeLacy předpokládala, že se to stalo v lese, protože jste se odpoledne vydala do Havers Lodge za Julianem.“

„To je pravda. Šla jsem mu vyřídit, že smí na letní ples pozvat svoji snoubenku. DeLacy určitě slyšela, jak o tom odpoledne říkám otci.“

„Mimochodem, vaše sestra obdržela pozvání k odpolední svačině. Přijela vaše prateta. Walter za námi přišel se vzkazem od vašeho otce. Co vy? Připojíte se k nim, mylady?“

Daphne zavrtěla hlavou. „Radši bych měla odpočívat, abych byla schopná sejít dolů na večeři. Ale teď...“ Rozpačitě se odmlčela.

Alice přikývla. „Ano, zůstaňte tady a odpočívejte. Na vašem místě bych si vlezla do postele, mylady. Jestli s tím budete souhlasit, řeknu Walterovi, aby vašemu otci vyřídil, že si potřebujete chvílku vydechnout. Celý den jste si zkoušela šaty, což vás trochu unavilo.“

Daphne svésila hlavu. „Děkuji vám, paní Alice. Vážím si toho. Jsem vám velice vděčná. Za všechno.“

* * *

Lady Gwendolyn Ingham Baidonová stála uprostřed prostorné vstupní haly a s blaženým úsměvem na tváři se rozhlížela kolem sebe. Několik uplynulých týdnů strávila v Londýně a tohle je její první návštěva poté, co se před dvěma dny vrátila do Yorkshiru.

Nikde se jí nelíbilo víc než v Cavendonu. Považovala ho za nejkouzelnější místo na světě. Pouze tady zakoušela pocit blízký euforii, opravdové štěstí a spokojenost. K tomuto domu se váže tolik vzpomínek, tolik emocí... Vždyť tu strávila celý svůj život.

Rozesmátýma očima spočinula na portrétech svých předků, které visely nad velkým točitým schodištěm. Vyhledala pohledem obrazy svých rodičů. Její matka, krásná Florence, se stala manželkou Marmadukea, čtvrtého hraběte. Hned vedle otcovy podobizny visí portrét jejího bratra Davida. Ten se stal pátým hrabětem a chotěm Constance, která odešla příliš mladá. Gwendolyn si povzdechla. Její manžel, Paul Baidon, taky umřel mladý. Vdovou je už dlouho.

Otočila se a zamířila do žlutého salonku, kde se po léta podává odpolední svačina.

Před dvaasedmdesáti roky se Gwendolyn v tomto domě narodila a vyrůstala zde spolu s bratrem Davidem a sestrou Evelyne. Zná tu každé zákoutí.

Není toho moc, co by o Cavendonu a Inghamových nevěděla. Dobrá, tohle není tak docela pravda. Uniká jí spousta věcí stejně jako jejímu synovci Charlesovi.

Pobaveně se pousmála. Všechno vědí jenom Swannovi. Poznatky si předávají z generace na generaci. Prý mají dokonce starou knihu, kam si píšou, kde se co šustne.

Co bychom si bez nich počali? pomyslela si. Díkybohu pořád věrně stojí po našem boku. Kdyby musela, neváhala by jim svěřit svůj život.

Ve žlutém salonku na ni čekal jenom synovec. Sotva ji uviděl, zvedl se ze židle a spěchal jí vstříc.

Políbil ji na tvář. „Těší mě, že jsi zpátky v Cavendonu, teto Gwendolyn.“

„Díky, Charlesi. Taky jsem tomu ráda.“ Rozhlédla se kolem sebe. „Copak jsem první?“

„Vlastně ano. Obávám se, že naše řady dnes trochu prořídly. Felicity odjela do Harrogate navštívit Annu a Diedre ji doprovází. Ale každou chvíli přijde DeLacy.“

V tu chvíli se na prahu objevil Hanson. Přivítal lady Gwendolyn a obrátil se k hraběti: „Už mám podávat čaj, lorde?“

„Ano, Hansone, děkuji vám. Možná byste mohl poslat pro DeLacy.“

„Dovolil jsem si tak učinit před několika minutami, pane.“

Charles přikývl. „Díky, Hansone. To od vás bylo velmi prozíravé. Obávám se, že přesnost není její silnou stránkou.“

Když majordomus odešel, Gwendolyn se ho otázala: „Daphne se k nám nepřipojí?“

„Nemyslím. Po většinu dne si zkoušela šaty a cítí se unavená. Požádala mě, abychom ji omluvili.“

„Promiň, že jdu pozdě, papá!“ vykřikla DeLacy a vtrhla do pokoje s úsměvem na tváři. Rozběhla se k pratetě a vlepila jí pusku na tvář. Potom šla políbit otce.

„Zúčastníte se našich večírků a velkého plesu, prateto Gwendolyn?“ vyzvíдалa dívenka, když usedala vedle své příbuzné. „Bez vás to nebude ono.“

„Je hezké, že to říkáš, Lacy. Samozřejmě že mám v plánu přijet, má drahá. Letní měsíce jsou v Cavendonu nejkrásnější a užije se tu nejvíc zábavy.“ Naklonila se k dívce a zašeptala: „Pokus se prosím tuto sezonu vyhnout modré, ano? Ta barva začíná být nudná, však víš.“

DeLacy se podívala na tetu a spatřila v jejích tmavě modrých očích smích. Začala se hihňat. „Přesně to mám v plánu,“ přiznala a pohlédla ke dveřím, odkud dva komoři přivázeli servírovací vozík, těsně následování Hansonem, který jako ostříž dohlížel na to, aby všechno probíhalo tak, jak má.

Během odpolední svačiny Charles přemítal, jestli má tetě říct, že se ho chystá navštívit bratranec Hugo. Nakonec usoudil, že mu nic jiného nezbyvá. Nechtěl, aby se o tom dozvěděla na poslední chvíli. Ale o nároku na majetek a Little Skell Manor se rozhodně nezmíní.

Poté, co ho DeLacy přemluvila, aby ochutnal kousek švýcarské rolády, odložil vidličku a podíval se na tetu. „Dnes jsem dostal dopis ze Švýcarska. Nikdy bys neuhodla od koho.“

Lady Gwendolyn se na něho tázavě podívala. „Ne, to asi ne. Neznám nikoho, kdo tam žije.“

Nervózně se pousmál. „Od Huga Stantona,“ přiznal opatrně, neboť netušil, jak stará dáma na novinku zareaguje.

„Dobrý bože!“ zvolala udiveně. „Hugo Stanton! Po tolika letech mlčení. Ne, tak na toho bych si opravdu nevzpomněla.“ Zamračila se a podívala se na Charlese. „Domnívala jsem se, že ho poslali do Ameriky.“ Udiveně povytáhla obočí.

„Byl...“

„Podle mého názoru udělali chybu,“ skočila mu do řeči. „Velkou chybu.“

„Píše, že se mu docela dařilo. V práci i v soukromí. Jeho žena bohužel loni zemřela. Z jeho slov jsem pochopil, že v Curychu žili několik let.“

„Aha,“ přikývla Gwendolyn a usrkla čaje.

Charles pokračoval: „V každém případě se Hugo chystá na obchodní cestu do Londýna a ptá se, jestli by nás směl navštívit. Nejspíš má obavu, jestli je u nás vítán.“

Rozhostilo se krátké ticho, které přerušila lady Gwendolyn. „Samozřejmě že je vítán. Aspoň já ho ráda uvidím. Vždycky jsem měla Huga ráda a ani na okamžik jsem nevěřila, že má s bratrovou smrtí cokoliv společného. Taková hloupost!“

„Naprosto s tebou souhlasím.“

„Kdy přijede?“ vyzvíдалa.

„Prý v létě. Nejspíš v červnu nebo červenci. V odpovědi mu navrhu nějaký termín.“

„Už se těším, až ho zase uvidím,“ zaradovala se Gwendolyn.

Charles přikývl. Rozhodl se, že nebude tohle téma dál rozebírat. V tomhle stadiu nemají řeči o Little Skell Manor, a komu vlastně patří, nejmenší smysl. „Já taky,“ přisvědčil a dopřál si sousto švýcarské rolády. „Na Caven donu bude vždycky vítán.“

O několik minut později DeLacy vykřikla: „Mamá a Diedre jsou zpátky! Přijely dřív. Ještě si stihnou dát odpolední čaj!“

Hrabě udiveně pohlédl ke dveřím. Ale hned se pohotově zvedl a spěchal manželku a dceru přivítat.

„Doufám, že se vám u Anny líbilo, má drahá,“ oslovil uctivě manželku.

„Ano, líbilo,“ odpověděla žena tiše. Dávala si pozor, aby se jí nezachvěl hlas, a tvářila se neurčitě.

„Zdravím, prateto Gwendolyn,“ ozvala se Diedre a šla stařenku políbit.

Felicity ji následovala. Cestou se zlehka dotkla ramene své mladší dcery, aby jí dala najevo svou náklonnost. Potom usedla na židli proti nim.

Hanson byl jako obvykle připravený. Přispěchal s komorníkem v závěsu a ten nalil hraběnce a Diedre čaj. A odpolední rituál mohl pokračovat.

Lady Gwendolyn zaměřila pozornost na paní domu, která se jí zdála mírně podrážděná. Z jejího obličejce sálalo napětí a ze zelených očí smutek. Něco je špatně, pomyslela si stará dáma. Příšerně špatně. Takhle vypadá nefalšovaný žal.